

ΕΚΑΚΤΑ ΛΙΓΗΜΑΤΑ

ΤΟΥ ΑΡΜΑΝ ΣΙΛΒΕΣΤΡΕ

ΤΟ ΔΑΧΤΥΛΙΔΙ ΤΗΣ ΑΓΑΠΗΣ

«Η θεία μου η Παυλίνα, είχε ένα παλιό γραφείο από τριανταφυλλόξυλο, μέσα στο οποίο έφύλαξε, τυλιγμένα σε μεταξωτό χαρτί, διάφορα οικογενειακά ένθημα. Κάθε φορά που τάχαζε από και μέρα, μου διηγόταν την ιστορία τους κι έπειτα τα ξαναποστράτευε στην πρώτη τους θέση, σαν ιερά κειμήλια.»

«Από τα εγκαταλειμμένα αυτά αντικείμενα έβγαλαν μια ξεχαστή μικροδία, που έσπιγγε με την ψιχί των ξεσόν λαουδιών, των κλεισμένων μέσα σε μικρά κεντημένα μαξιλάκια και με το μελαγχολικό άσμα των ερωτικών ένθιμων, που διατηρούσαν ακριβή ίχνη παλιών φιλιών, μέσα στο ήσυχο δωμάτιο με το μεγάλο τζάκι, όπου έκαγαν λίγα ξύλα.»

Από τα πράγματα τόχα ιδεί πολλές φορές κι Ήξερα την ιστορία τους. «Όσο κι μιά μέρα, η θεία μου ποτέ δεν ήταν η ίδιατη φροντίδα ένα δαχτυλίδι και μου είπε με τη σγαφή φωνή της :

«Το βλέπεις αυτό το κόσμημα ; Έ, λοιπόν γι' αυτό έδω πέθανε μές' στη φυλακή ένας από τους πιο τιμίους χρυσοσφούς της Τουλούζης !

Ήξερα το κόσμημα στά χέρια μου και το χτύπαξα. Ήταν ένα θαμιάσιο στοργικό όπάλι, τυρωμένο με μικρά μπράντσια, που είχε χρώμα γάλατος και φωτιζόταν με μελαγχολικές λάμψεις, γαλιέρες και μενεζιέλες.

Το δέματό του ήταν από άσημη κι έχρονολογίστο από την εποχή του Λουδοβίκου Ιδου. Καθώς το χτύπαξα με θαμιάσιο και με περιέργεια, η θεία μου άρχισε να μου διηγείται το άβλοστο περιστατικό :

«Τό ώραότατο αυτό δαχτυλίδι είχε δοθεί, κατά την ημέρα το γάμου της και πριν ακόμα περάσει από δάγυλο της τόν άραβώνα, στη γιαγιά της θεάς μου, Μαργαρίτα, άπό τόν κύριο μαρζήσιο ντ' Γκρανζ, τό νόμιμο σύζυγό της.»

«Από όλα τα δώρα που είχε λάβει στους γάμους της, αυτό της ήταν τό προσφιλέστερο. Όχι τόσο γιατί προσερχόταν άπό τό σύζυγό της, όσο γιατί ή πολυτιμή πέτρα τόν πήγαινε θαμιάσια στό όφθαλό κατάλευκο χέρι της, για τό όποιο ίσπερφεσινόταν, και με τό όσηρη της.»

«Όπόσο, δέν της δινόταν συχνά είκαιρία να τό έπαδεικνή, γιατί ό σύζυγός της ήταν ζηλιώδης και δέν ήθελε να την πολυτάραξη έξω. Η άπαιμάρχητί της όμως αντίάπό τό τόν κόσμο δέν έστοιχέζε και πολύ στη ανάπτυξη, γιατί ήταν κάπως σύμφορη με την ιδιοσυγκρασία της.»

«Η μαρζήσια ήταν μιά γυναίκα θρησκα κι είχε κλεισιέ άλλον σοβαρός. Άγαπούσε την άνάγκησι και την άνεσιτόλησι κι είνερασιότερη να κίνη περιπάτου στα γειτονακά δάση, συνοδειομένη από μιά άξιόλογο της.»

Κάποτε πήγαινε κι ώς τό κοντινό αρχαίο μοναστήρι, τό πάντα σωτηρό. Έκει έβλεπε μεγάλα άγάλματα άρχοντισσών που την κίνταζαν με τ' άκίνητα γλυκά μάτια τους και τόν άσλοισό από σύγχυση κοινοίντουσαν πό πέρα, στη μεγάλη πλαγιά, με θρησούς πάνω άπό τόν τάφο τους και μ' ένα πιστό λαγωνικό κοντά στα πόδια τους.

Πώς σ' έταν άπό αυτούς τούς άθώους περιπάτου της ή Μαργαρίτα άνταμώθηκε με τόν Ιεπότης Μαρσιόσι και πώς, χωρίς ν' αλλάξουν λέξι, γύρισαν καθένας στό σπίτι τους με την καρδιά γεμάτη άγάπη, αυτό είχε μιά ιστορία πολύ κοινή, που την καταλαβαίνω έλα.

«Η άλήθεια είναι ώστόσο, πως ό δύο έρωτευμένοι ξεαναμώθηκαν κι άλλες φορές άκόμα, αλλά χωρίς να τολμοση ν' ανταλλάξουν δυό λόγια. Στο μεταξόν όμως τό πάθος είχε φροντάσει μέσα τους κι άφησαν τα μάτια τους να εκφράσουν τό άμοσαίο αίσθημά τους.»

Ήταν ή εποχή της άνοιξενος, ή εποχή που όλα μιλούν για την άγάπη. Τα πάντα γύρω ευδορίαζαν κι ό δύο νέοι ήταν άπό τό μεθυστικό αυτό ποτό τό έρωτος.

Έλαμε πώς ό μαρζήσιος είχε δώσει στη σύζυγό «Α, τί ύπεροχες ώρες περνούσαν κοντά μου μιά συνοδο για να τη φυλάει από τόν πειρασμό, τω άπό τό γλυκό φως τοú σούρουπου !»

άλλά δέν μπορούμε να βεβαιώσουμε άν ό φύλακας αυτός έξελήφωσε ευνοείοντα την έντολή του. Η συνέχεια όμως της διηγέσεως ό' άποδείξη άλλον τό άντίθετο.

«Η Μαργαρίτα κι ό Ιεπότης της άγατήθηκαν, άγατήθηκαν με τη θέμη που μπορούν νάχουν δυό νέα πλάσματα, διασφράμενα γι' άγάπη. Όλα άλλωστε ήταν με τό μέρος των, άκόμα κι ή τήρη.»

Την ίδια λοιπόν έκεινή εποχή, ό μαρζήσιος, που έλάχιστα άνδιαφερόταν ως τότε για τη φιλολογία, έτυχε να καταληφθή από τό πάθος της βιβλιολογίας. Ήταν κάτι τό άπιστευτό, ή άγάπη του αυτή προς τά βιβλία, κι έμοιαζε με πυρόφορο έρωτα που τόν έκαίρισε άπότομα και τόν έστυγλιόλινε βαθιά.

«Ο φίλος μας δέν συλλογέζονταν πλιά τίποτ' άλλο παρά παλιά, σκιονιμένα και σακακοφαγμένα βιβλία. Ήσπεχε κάθε τόσο στην έξοχή για να άνακαλήρη σπάνια έντυπα στό σπίτι των χωρισών κι έμενε δολώχρησις μέρες εκεί, άπορροφούμενος άπό τις άναζητησεις του.»

Αυτό ήταν μιά άνέλπιση έντιμια, μιά δολοκληρωτική σκεδόν έλευθερία για τους δύο έρωτευμένους, ό άποιοι μπορούσαν έτσι να βλέπονται πρώτου κάθε μέρα. Η περιουσία σταννήθησις των γινόντουσαν τώρα μέσα στό ιδιότιερο διαμέρισμα του πύργου, στό όποιο έπήρχε μιά ώραία είκόνα της Παναγίας, που τους χριστογέλοσε θάλαρα από την έρημη γονά της.

«Α, τί ύπεροχες ώρες που περνούσαν εκεί, κίνω άπό τό γλυκό φως τοú σούρουπου, κοντά στο παράθυρο, ό ένας πλάσι στόν άλλον, με τά χείρη τους ένομηνα, ένώ ή μελαγχολία τοú ζωδιού έφτανε ως τό παράθυρό τους, που τό κίνταζαν ή περιπλοκάδες με τά κλειμμένα άκόμα λουλούδια τους και τ' άγριοκλίματα.»

Κάθε λίγο άλλων κανόνιφρους όρκους, με περισσότερο φλόγα άπό την προηγουμένη φορά και ξεναφεροναν στη μνήμη τους παλιές άναμνήσεις, που τις έζωνταίνε τό έντυχιόμο παρόν.

«Αλλά είχε μοιάσει, σέ μερικές περιπτώσεις ό έρωτευμένοι να μίν είχε δολέτεια εύνχυσισ. Και βρισκον μιά φανταστική άφορη που τους κίναν να χώνουν τις στιγμές των και να βασανίζονταν.»

«Ο Ιεπότης κοντά στα τόσο των χαρσίατα, φρονκά κι ψυχικά, ήταν ζηλιώδης. Άλλά τί να ζήλευε ; Μιά φιλενάδα τόσο πιστή, σάν τη Μαργαρίτα ; Όχι, δέν ζήλευσε αυτή την ίδια, αλλά ένα άλλο κόσμημά της.»

Τό κόσμημα αυτό, καθώς θα καταλάβετε, ήταν τό άπάλιο έκεινο δαχτυλίδι που φορούσε ή μαρζήσια και που της τό είχε χαρίσει ό σύζυγός της. Ο Ιεπότης μιά μέρα της ελεγε να μη τό ξεναφορήσει πλιά κι έτσι ή έρωτευμένη άρχοντισσα βρέθηκε σε δύσκολή θέση.

«Να βγάλω τό δαχτυλίδι δέν μπορούσε, γιατί θα τό παρατηρούσε ό μαρζήσιος. Ήταν πολύ έρωτευμένος με τ' άσπρα χέρι της Μαργαρίτας και θα πρόσεχε την έλευσή του. Και τότε πώς θα διακολλούσε την έξαρνάσα τοú στολιού, χωρίς να κίνηση τις ύπερησις του ;

«Από την άλλη μεριά πάλι, είχε τόν Ιεπότης που ζήλευε και δέν είχε με τί να καθρησική τη ζήλια του.»

«Τι έσπεσε να γίνη λοιπόν ; Τό ζήτημα ήταν δύσκολο να κανονιστή, αλλά ή Μαργαρίτα, έξυπνη όπως όλες ή γυναίκες, δέν έδωκολευτήριε να βρή μιά λύσι. Ο Ιεπότης θα παργγέλει ένα δαχτυλίδι άπαράλλαχο με τό πρώτο και ή λατηρήτι του θα φορούσε αυτό, ενώ τό άλλο θα φροντάζε κάπου να τό κνήρη.»

Αυτό και άποφάσισαν να γίνη. Άλλά μερικές φορές έρχοντά ή πεζότητες της ζωής και καταστρέφον τό ώραότερο άνερά μας. Ο Ιεπότης, παρ' όλου τους τίτλους του, ήταν φτωχός και τά οικονομικά του μέσα δέν τό επέτρεψαν ν' άγοράσει ένα άληθινό όπάλι τόσης άξισης.

Κατόπιν αυτού, ανέταξε ν' άντακατήση τό άληθινό δαχτυλίδι μ' ένα ψεύτικο. Άναμνήσεις την ίδια στή φιλενάδα του κι έκεινή τη βρήκε πρώτης τάξεως. Και να γιατί ή Μαργαρίτα φορούσε όένα χρονια στό χέρι της ένα δαχτυλίδι ψεύτικω.

«Υστερ' από μιά δεκαετία, ή ευγενής πιρογόδεσσισια πέθανε κι ό Ιεπότης από τη λήθη του πήγε και κλειστήρις σ' ένα μοναστήρι. Ο μαρζήσιος που δέν είχε μινιστεί καθόλου τις σκέσεις των, άκολούθησε σέ λίγον καιρό τη σύζυγό του στον τάφο.»

«Επειδή δέν είχαν παιδιά, ή περιουσία τους παρήλθε σέ κάτι άνευρισό τους. Τό περιόμο δαχτυλίδι της κυρίας έπεσε σ' έναν άπό αυτούς κι έκεινος θέλησε να έξορκισθήση την πραγματική του άξισα από έναν έπιτερο τεχνίτη.»

«Η άπαιμάρχη όμως ότι τό όπάλι ήταν ψεύτικω, τό ήθε όάν κερανόξ. Άμέσως άναζητήθηκε ό χρυσοσφός που είχε πουλήσει στό μαρζήσιο τό γνήσιο δαχτυλίδι, κι επειδή δέν μπόρεσε να έξηγήση τί συνέβαινε, καθοδικάρτησε έπί άπάτη σέ πολυτιμή φυλάκισι και πέθανε ό φτωχός στη φυλακή.»

Τό άληθινό δαχτυλίδι, ελεγε τελειώνοντας, η θεία Παυλίνα, βρέθηκε μέσα σ' αυτό τό γραφείο. Έδώ τό είχε κνήρη ή Μαργαρίτα για να φορη στο χέρι της τό ψεύτικω, τό δωρο που άγατημένο της. Καταλαβαίνεις τώρα, ύστερ' άπό όσα όσα είπα, ότι έχον δικη όσα λέν πώς τό όπάλι σφένει δυ-...

ARMAND SILVESTRE

